

Ludvík Souček

Zájem galaxie

PALMKNIHY
knihy ve vaší dlaní

Ludvík Souček

ZÁJEM GALAXIE

Copyright © 2014 Ludvík Souček – dědicové c/o
DILIA

ISBN 978-80-7486-162-8 (ePub)

ISBN 978-80-7486-163-5 (mobi)

ISBN 978-80-7486-164-2 (PDF)

Obsah

Bílý na tahu.....	5
Zrození proroka	27
Čertík mefisto	40
Andělské posláni.....	56
Hippokratův slib	71
...Dej, ať se tě bojíme.....	87
Velký rekonstruktér	97
Velice zdařilý koktail.....	105
Pan kolega.....	113
Vítězství a naplnění osudu dobrého krále Macbetha v provedení divadelního souboru špitálu v Charentonu za vedení pana Sada roku 1808	127
Prouklovi kočkenci	138
Mimořádné znalosti	153
Místo doslovu malé tušení stínu	164

BÍLÝ NA TAHU

Lidé s mentalitou tzv. primitivní mají vnímavost a atavismus stěhovavých ptáků, kteří znají dráhu přeletů a zákon návratů; a jejich mozek, jejich vnímání se blíží onomu seskupení energie, kdy se svět znovu přetváří, kdy čeká na svou cyklickou sebeobnovu.

Když vesmírná tělesa, sledující na své podivuhodné dráze linii magnetického rovníku, přecházejí po noční obloze a lidé na ostrove klidné k nim vzhlížejí zpod svých přístřeší, nevěřte, že je možné umlčet tu nezemskou jasnozřivost těch, jimž říkáme Tamti.

FRANCIS MAZIÉRE

Tajemství Velikonočního ostrova

Pan Jeremiáš Muhembo seděl ve skládacím hliníkovém křesle před hlavní a vlastně jedinou budovou Stanice a znechuceně pozoroval modrou step, vlnící se táhlými pahorky až k obzoru, duhové koule datů, stoupající do výše jak dětské balónky a rozpadající se v hejna pseudomotýlů, i nudný a den za dnem stejný chorovod celé spousty měsíců, kroužících kolem 3/12/Ceti. Pan Jeremiáš Muhembo nebyl vůbec scenérií nadšen, což by patrně velmi mnoho lidí překvapilo. Celá galaktická Patrola i značná část nelátajícího personálu totiž považovala pana Muhemba za jakýsi mýtus, napůl poustevníka a napůl dobrodruha, který si rok za rokem z lásky k planetě dobrovolně robinzonoval na jedné z nejdlehlších stanic Patroly celkem už osm – ne, počkejme, devět, ano, skoro plných devět solárních let. To to utíká!

Pan Muhembo však nebyl ani dobrodruh, ani poustevník a jeho vztah k 3/12/Ceti byl zcela zvláštní. Dobrodruh by si

vybral planetu, řekněme, romantičtější a především jaksi monumentálnější atmosférickými, vulkanickými, vegetačními a mnoha dalšími projevy. Byl by se s rozkoší uzavřel pod tolikrát opěvané průhledné kopule, bičované ustavičnými průtržemi mračen (pro zpestření občas i průtržemi amoniaku nebo protoplazmatické břečky, vytvářející na některých světech jediný nechutný, ale zato souvislý celoplanetární organismus), vyjížděl by za svěžími zážitky pouze v obrněných transportérech ozbrojených anihilátory, které se začaly vyrábět a planetám vzdálených hvězd dodávat teprve po zjištění, že všelijaká strašidylka typu King Konga, Godzilly a ještě mnohem horší, i když ne tak fotogenická, existují nejen ve fantazii scenáristů. Dobrodruh by... Ale ne! Dobrodruh by musel především vypadat docela jinak než malý, obtloustlý a co do barvy pozoruhodně zlatý pan Muhembo, vzrušující se leda šachovými úlohami, které sice vášnivě, nicméně však velice nedůvtipně a většinou chybně luštil. Také proto si pan Muhembo vybral jednu z nejkliďnějších, ba po pravdě řečeno nejnudnějších planet ze všech osmi sektorů.

3/12/Ceti byla požehnána trvale mírným klimatem bez přílišných sezónních změn, slušně dýchatelným ovzduším bez zbytečného přebytku bakterií a alergenů (se zbytkem si už felčari poradili), naprostým nedostatkem obtížného hmyzu a jiné nebezpečné fauny, například turistů ze Země a především ovšem místních obyvatel, s nimiž, jak známo z historie Patroly (Lowe-Kraskin: The Great Boom atd. atd.), byly odjakživa jenom starosti a svízele. Od proslulého a trapného incidentu poručíka McCrellishe na 6/4/Eridanu měla Patrola přísný rozkaz okamžitě opustit planetu, je-li tam nade vši pochybnost zjištěno kortikální, volní a logické myšlení, ať už myslí tvorové celkem podobní lidem jako na 3/18/Centauri, hlavonožci – použijeme-li pozemských termínů (Vesprovy pozoruhodné výzkumy kolem Aldebaranu), nebo třeba kameny. Což se, pokud je známo,

ještě žádnému z mládenců Patroly nepříhodilo. Ale člověk nikdy neví.

Jediným poněkud reprezentačnějším tvorem planety 3/12/Ceti, nepočítaje ovšem daty, rozšířené kupodivu právě s výjimkou Země takřka po celém známém vesmíru, bylo cosi, co se velikostí i barvou podobalo králíkovi, plulo to však vzduchem těsně nad reliéfem terénu na huňaté bláně pohybem takřka k nerozeznání podobným pohybům rejnoka, jakýmsi elegantním a neunáhleným vlněním, takže bylo vlastně s podivem, že to stvoření vůbec létá – ale s tím si rozšafný pan Muhembo hlavu nelámal. Ačkoli se mu rejnokrálíci zjevně nevyhýbali, nevyhledávali ani jeho společnost a nedožadovali se krmení – což bylo při stálém klimatu a trvalém dostatku modré trávy, jejíž konzum rejnokrálíky pan Muhembo předpokládal – zcela pochopitelné.

Nu, a pak už tu byla jenom tráva, podobná zemské. Byla to sice modrá tráva, jenomže za tak zcela opominutelné rozdíly by chlapi z Patroly, potíci se nad krkolomnými popisy nových planet v obecně nenáviděných cestovních výkazech, dali nesmrtelnou duši. V kosmu se věci obvykle od pozemských reálií liší zatraceně podstatnějšími vlastnostmi než pouhou barvou. Bylo tu vlastně ještě něco, ale o tom promluvíme teprve po vyvrácení představy pana Jeremiáše Muhemba – poustevníka.

Je pravda, že pan Muhembo nebyl nijak zvlášť společenským tvorem, a nic takového bychom vlastně ani u šachisty neměli očekávat. Tím však není řečeno, že byl zrozen k samotářským meditacím. Spíše naopak. Velice si přál užívat v dohledné budoucnosti radostí života a příjemností, poskytovaných civilizací rodné Země a několika dalších rozvinutých Ústředních planet každému, kdo na tyto příjemnosti měl. Nerad bych čtenáře zklamal, ale i v dobách pana Muhemba – přesněji řečeno koncem 3. století A.I.E.C (Ab Initio Erae Cosmicae) – existovaly dosud jakési peníze, právě tak jako tradiční vlastní jména – a Muhembo bylo z

nejtradičtějších – nebyla dosud nahrazena ani čísly, ani nelibozvučnými novotvary, jimiž tak hýřily vědeckofantastické romány kolem počátku letopočtu A. I. E. C. Význam peněz už ovšem dávno podstatně klesl a k životu jako takovému je pochopitelně nikdo nepotřeboval, jenomže pan Muhembo si nikdy nepředstavoval život pouze jako takový. Spojoval jej například (a to by bylo další překvapení pro drbny z Patroly) s představou exkluzivní kávově hnědé či dokonce rovněž zlaté bytosti, vonící a hebké, s patřičnými rozměry, oplývající dary těla i ducha. Pan Muhembo sice zarputile luštil šachové úlohy, nebyl však přesto takový naivka, aby možnost získání podobného potěšeníčka jakkoli spojoval s návštěvou veřejné osvěžovny, čepující komukoli zdarma bohatý sortiment nápojů, zatímco v zadní místnosti sousedního podniku sedí nad Hennesym, Mařenkou Brizardovou a vybranými ročníky Chateaux Latour, zkrátka nad tím, co při nejlepší vůli nelze opatřit v dostatečném množství pro miliardy všech případných zájemců, frajeři z Patroly, piloti, šéfové stanic na Dálných planetách na dovolené, zkrátka celá tahleta parta, naditá mimořádnými poukázkami. A víkendový bungalov a vlastní barevná a plastická stereostěna a výlety do zajímavých končin Systému...

Pan Muhembo však, žel, neměl předpoklady, a tím vyhlídky stát se ani pilotem, ani navigátorem Patroly, ba ani ředitelem některé z velkých a významných stanic. A přece se nevzdal. Proto seděl tady, na skládacím křesle mrňavé Stanice 3/12/Ceti, kde by zcela určitě dávaly lišky dobrou noc, kdyby tu nějaké byly. Jeho objekt měl jasné poslání – být jakousi odpočívárnou, suchým dokem a ve výjimečných případech dočasnou záchrannou základnou pro rakety Patroly i těžké nákladáky Interstelární, z rozmaru paní Přírody položenou v prázdnotě mezi Osmým sektorem a prvními předsunutými stanicemi na planetách systémů Centra. Vítal hosty asi jako chatař na krkonošské Výrovce, když mezi Klínovkou a Luční boudou vypukne fukěř nebo

když slečně povolí lyže či nervy. Nedělal si tedy – podobně jako chatař na Výrovce – žádné zbytečné iluze o dalších a snad ušlechtlejších motivech navigátorů, kteří kdy bouchli svými drandáky na vybetonovanou plochu mezi Stanicí a ohyzdnou boudou skladu náhradních dílů.

Pan Muhembo však již při své první návštěvě 3/12/Ceti, kterou před deseti léty náhodně absolvoval jakožto skladník Moby Dicka, zjistil, že by se této pramálo povzbuzující situaci dalo možná šikovně odpomoci. A odpomohl jí.

Zanedlouho po jeho nástupu na místo správce Stanice, představující zároveň i všechny ostatní myslitelné funkce, protože na 3/12/Ceti byl v tabulkových počtech pouze jeden jediný muž, se počet přistávajících lodí nápadně zvýšil, jako by se mezi Osmým sektorem a Centrem přímo epidemicky rozmnožily poruchy. Ústřední Výpočetní dokonce v několika případech zjistila podivné změny kursů nákladních kosmoletů i menších raket Patroly, které z nepochopitelných důvodů přivedly kapitány do oblasti hvězdy 12/Ceti, ale nevzrušovala se příliš. Služba v Dálných oblastech není, jak známo, žádná legrace, a kapitánům byla moudře poskytována maximální volnost rozhodování. Pokud se u pana Muhemba nebudou poflakovat posádky rychlých expresních clipperů flotil Flying Cloud a Vit'jaz, což se dosud nestalo, byla Ústřední Výpočetní ochotna přimhouřit oko a věnovat se důležitějším věcem.

Díky tomu se pan Muhembo těšil jednak poměrnému klidu, jednak postupnému naplňování svých plánů a přání. Nic více si rozumný člověk na tomto světě nemůže ani přát. Teď právě však seděl znepokojený, neklidný a znechucený tváří v tvář nekonečné modré savaně. Čekal, až se z roztrhaných perleťových mraků, chvílemi zakrývajících bizarní hejna měsíců planety 3/12/Ceti, snese nepřijemnost.

Netrvalo to dlouho. Přesně ve chvíli, ohlášené vševědoucí Ústřední Výpočetní, se nad západním obzorem rozsvítil oslňující bod a několikrát zablikal. Signální laser rakety oznamoval přilet návštěvy. „Trhni si nohou,“ zabručel

pan Muhembo nerudně a zlostně se zavrtěl v příliš rozměrném křesle. Taková znamení mají smysl leda jako signál k přípravě nečekaného přistání. Ale co tu má připravovat on? Pugét z modré trávy? Nebo snad má tancovat po přistávací ploše na uvítanou?

Pan Muhembo se rychle a poměrně úspěšně uvedl do rozhořčené a ublížené nálady. Jen s obtížemi udržel na zlaté buclaté tváři společenský úsměv, když malá, takřka miniaturní raketa typu Helgalux bravurně přistála na plamenném koštěti, když se otevřel vstupní otvor a když z něho na ještě žhavou ranvej vyskočil muž v bílých tropických šatech, prostovlasý a s cigaretou v koutku úst. Několika skoky dosáhl chladného betonu – zřejmě mu bylo přece jen líto podrážek. Pan Muhembo, uvyklý spíše na návštěvy starších a seriózních kapitánů starších a seriózních nákladních drandáků, si znechuceně – byť jen v duchu – odplivl. Libová frajeřina, pomyslel si. A samozřejmě je ten běloch zase bez skafandru. Panstvo z Centra, jak se zdá, nezná letové předpisy. Nebo pro ně předpisy neplatí. Kdybys tak někdy s tím brkem pořádně bouchnul a dehermetizoval si nádrže s tekutým kyslíkem, moulo! To bys koukal, jak by ti najednou skafandr scházel a jak bys uháněl k lárům a penátům... „Haló, Muhembo, jak se máte?“ řekl chlapík, když mu pan Jeremiáš Muhembo (!) důstojně vyšel pár kroků vstříc. „Co dělá místní společenský život a jak vám dupou králíci?“

„Skotáku!“ pomyslel si Muhembo, ale nahlas řekl: „Vítám vás, pane Vaerte! Děkuju za optání, ještě to ujde, tak tak. Jen s králíky nemohu bohužel sloužit.“ Pan Muhembo se sám v duchu zatracoval, že říká zrovna tohle, že volky nevolky málem upadá do tónu basutského honáka, osloveného někde na veldu bílým voorloperem. Vstrčil ruce do kapes, aby nepodlehł pokušení radostně si je mnout. Ještě budu nakonec před tím mizerou panáčkovat!

Vzato kolem a kolem, nebyl vztah Vaerta a pana Muhemba příliš odlišný od feudální podřízenosti. Pan

Jeremiáš Muhembo byl bezvýznamným správcem víceméně bezvýznamné kosmické stanice, vlastně staničky, zatímco pan Vaert byl jedním z ředitelů společnosti MIDAS, organizující veškerou přepravu z Osmého a Čtvrtého Sektoru do Centra, gigantického podniku se statisíci zaměstnanci všech kategorií, mezi nimiž jedním z nejméně významných byl právě chudáček pan Muhembo. Samotná skutečnost, že mocný pan Vaert zná maličkého pana Muhemba jménem, byla potěšující, i když si Vaert tuto zcela zbytečnou vědomost určitě osvěžil teprve těsně před přistáním Helgy. A pan Muhembo opět musel potlačovat nutkání k radostným gestům...

„No, snad to nebude tak zlé...“ poznamenal bezmyšlenkovitě Vaert. Byl to na pohled asi čtyřicetiletý muž s vlasy pískové barvy a vybledlýma modrýma očima. Vypadal znamenitě – kosmetikové a dietologové na něm zřejmě usilovně a ne bez úspěchu den ze dne pracovali – pan Muhembo si však přesto povšiml drobných náznaků larvičky na úvěr, jak tomu říkával: nepatrných pavučinek rozšířených cév kolem očí a pečlivě zaretušovaných vrásek, sbíhajících od brady pod límec velice módní tuniky. Možná že Vaert nebyl ani tak mladý, ani tak vitální, ani tak nedotčený, jak se snažil každému předstírat. Toto pomyšlení pana Jeremiáše Muhemba poněkud potěšilo a trochu vytrhlo z chmurných úvah. Beton přistávací plochy zatím zcela vychladl a Vaert si už bez obtíží přinesl z rakety příruční vak a pouzdro s puškami. Možná že očekával pomoc pana Muhemba. Nedočkal se.

„K čemu na Stanici pušky, pane Vaerte?“ ukázal Muhembo na pouzdro ze světle hnědé pravé jelenice, představující zcela určitě celé jmění. „Tady u mne... ehm... chci říci, u nás není co střílet. Datové...“

„Bůh s vámi i s daty,“ zašklebil se Vaert. „Bůh jediný, spravedlivý a nevyslovitelný, Muhembo. Nebo nějaký ten váš fetiš, jestli chcete. Tak hluboko jsem zatím nikdy neklesl. Jdu si sem bouchnout králíka. Tahle trofej mi ještě

chybí. A potom samozřejmě nějaký pěkný oron z Šestky Herkula, jenomže na toho bych jednak musel mít atomový kanón, jednak by se mi trofej nevešla do baráku. Váš králík bude určitě jednodušší.“ Muhembo ustrnul.

„To jistě, pane Vaerte... Ale... jsem velmi překvapen. Nikdy by mne nenapadlo, že je možné považovat... tedy... jak jim říkáte, králíky, za lovnou zvěř. Jsou naprosto... naprosto neškodní, mírní, rozumíte, pane Vaerte?“

Pan Vaert sice rozuměl, ale přesto se díval na Muhemba jako na zajímavý exemplář vystavený v panoptiku k obecnému podivu a poučení.

„No a? Mají snad zajíci, bažanti nebo koroptve d'ábelské povahy? A jsou to proslulí zabíječi? Anebo srnci? Jestli se vám zdají vaši králíci malí, tak si je porovnejte se slukami. Z těch je nakonec jenom pírkó – z králíků bude prima kožka na zeď. A pak zase zmizím a můžete se, Muhembo, věnovat, čemu chcete. Rozumíte?“ Smutné, melancholické vlaktes a kopjes, modré pahorky 3/12/Ceti. Ale rejnokrálíci byli elegantní, tiší, jako rackové nad mořem nebo vlající šátky proti obzoru. Tiší. Docela tiší. Může z nich být ovšem prima kožka na zeď, to ano. Z člověka konečně taky.

A pan Muhembo cítil, jak se v něm budí dávný, staletí zasutý strach. Strach jeho křováckých předků, uprchlých do nejnepřístupnějších roklí Dračích hor před smrtí, která je i tak jistě dostihne. Strach z hrozného a nádherného Čaky, jehož vyšňoření Zulové přeorávali Afriku od oceánu k oceánu. Strach z matabelských králů Dingána, Sykonyella a Moselikatse. Strach z Mantateů i Hotentotů. Strach z ohyzdného a svou ohyzdností děs vzbuzujícího sjednotitele Bantuů a míšeneckých band, nazývaného ironicky Hezká Růžička, který s rozkoší pobíjel malé Křováky s hlavami pokrytými pepřovými zrnky zkroucených vlasů a s některými dalšími, avšak intimními anatomickými zvláštnostmi. Strach z Koránů, Griků i Bečuánců. A největší strach z bílých, štíhlých a pružných, pěstěných a nelítostných Afrikánců, kteří se na svých krytých vozech

probíjeli od Kapská stále na sever a za zpěvu zbožných písní plných důvěry v bílého, štíhlého a pěstěného (patrně) boha, naplnění strašlivou nezvratností víry o své pravdě, dokončili takřka absolutní vyhubení Muhembova národa. Burští hrdinové, kteří se bavili stahováním zlatých kůží z křováckých mrtvol, hustě pokrývajících břehy u otrávených studní, a cvičili se ve střelbě do mrňavých spratků s pepřovými vlasy, až dosáhli vzácné dokonalosti. Stahovači, zabíječi. Také oni měli štíhlé ruce, porostlé žlutými chloupky, i když určitě ne tak pečlivě manikúrované jako pan Vaert. Ruce, jaké o století později stahovaly tetované lidské kůže na stínítka lamp a vazby galantních románů. Stahovači musejí přece ustavičně zabíjet. Teď, v pozeňnané době A. I. E. C, alespoň chudáky rejnokrálíky, neškodně levitující nad modrou travou.

„Ano, rozumím, pane Vaerte,“ řekl Jeremiáš. „Vezmete si ze Stanice vznášedlo? Ti... ta zvířata nejsou příliš hojná, víte?“

Nejhorší bylo, že byl s chloupky porostlýma rukama Stahovače docela sám. Tak sám jako málokdo. Sám v propasti vesmíru, v černé jámě Galaxie, uprostřed prostoru moha a mnoha desítek světelných let. Člověk by se sem pochopitelně nikdy nedostal, nebýt Droueta a jeho bláznivých rovnic, umožňujících vniknout do mimoprostoru jako do kouzelné skříňky a vynořit se – ovšem v rozumných hranicích – kdekoli. „Snad abyste ani neposílal Helgu na oběžnou dráhu, pane Vaerte,“ poznamenal pan Muhembo. „Možná že budete mít štěstí ještě dnes, nemyslíte? Tady na Stanici nejsme totiž moc luxusně zařízeni.“ Vaert se přívětivě usmál a byl to úsměv Stahovače. „Ne, nevezmu si vznášedlo, Muhembo. Hrozně rád si taky jednou protáhnu kostru. I když by to snad bylo rychlejší a i když na vás vidím, jak čekáte, až zase dupnu na trysky. Snad vám není nakonec líto těch potvor?“ Muhembo pochopil, že to byla pouze řečnická otázka, prohrábl si trochu prošedivělá pepřová zrnka vlasů a neodpověděl.

„Víte, koho mi připomínáte, kamaráde? Jednoho hajného v Seregenti. Měl jsem tenkrát jedinečné pozvání na kudu, pravděpodobně vůbec poslední na naší milé Zemi. Samozřejmě s vědomím a posvěcením Zoologické společnosti, která si naštěstí nemůže dovolit hrát na Noemovu archu, a tak mi nakonec s brekem povolila odstřel. A víte, co ten hajný, pochopitelně černoch, udělal? Když jsme se dostali na slušný dostřel, mával za mnou šnuptychlem, aby ta potvora utekla.“

„Utekla?“ zajímal se pan Muhembo zdvořile. Vaert pleskl dlaní na pažbu pušky, kterou zatím vytáhl z pouzdra. Měla pažbu ušlechtilé vy krouženou jako stradivárky, krátkou hlaveň a elektronická mířidla s infraobrazovkou a přibližováním cíle. „Ne, tomuhle se tak snadno neutíká. Když je kam, nebývá proč. A naopak.“ A nejhůře se panu Muhembovi, pokud Vaertova slova vztahoval na sebe, dařilo utéci svému vlastnímu strachu.

Vaert kývnul na rozloučenou a vydal se s puškou v podpaží do modré stepi, tak jak přišel, jako by přecházel od jedné golfové jamky ke druhé. Pan Muhembo se ho nepokoušel zadržet. Kdyby byl Vaert něco chtěl, přihlásil by se. Asi se najedl na Helze. A určitě má v kapse komprimáty.

Klesl opět do křesla před Stanicí a pozoroval koule datů, zvolna stoupající jako dětské balónky a rozpadající se v hejna motýlů. Ne ovšem pravých, pozemských motýlů, to se rozumí. Anebo byli praví právě tihle? Blížilo se poledne. Vaert zmizel za řetězem pahorků, což pro zpáteční cestu nic neznamenalo. Byl směrovou anténou radiokompasu samozřejmě stále spojen s Helgou i se Stanicí a mohl se k nim kdykoli a přímo vydat. Příroda 3/12/Ceti byla mírná a přívětivá. K Stahovačům asi až moc.

Pan Muhembo celou bytostí čekal, kdy se konečně ozve rána, a nebyl si jist, zda mu přinese úlevu, nebo zda ho ještě víc popudí proti Vaertovi. A zatímco čekal, zmocnil se ho podivný pocit. Step kolem se změnila. Ne, nezměnila se, to není přesný a výstižný výraz. Ožila. Muhembo marně pátral

čím. Nikde nebyl v dohledu ani jediný rejnokrálík, dokonce i datové zůstávali za poledního tepla – na 3/12/Ceti to nebyl žár – skryti v trávě. Nikde se nic nepohnulo. Ale pan Muhembo přesto cítil, jak se kolem něho převalují vlny života, jak naplňují kraj od obzoru k obzoru, jak se mu vtírají do mozku a snaží se strhnout jej do víru, který se počal stále rychleji roztáčet.

Otřel si růžovou dlaní pot z čela a vstal z křesla, aby se rozhlédl. Nic. Vůbec nic. Modrá step bez známky života, perleťové mraky, čtverylka předhánějících se měsíců, červená krabička Stanice a bouda skladu náhradních dílů. A ovšem on, Jeremiáš Muhembo. A někde ve stepi Stahovač s puškou, odreagovávající si nejprimitivnějším způsobem nejprimitivnější atavistické pudy. Nic víc. Prázdnota vesmíru. Inventura byla provedena snadno a rychle.

Zatím Vaert vyšoulal svého prvního rejnokrálíka – nebo se to alespoň domníval. Spatřil ho elegantně plachtit asi kilometr před sebou jako nepatrný bílý od, odrážející se od modré trávy. Elektronický teleskop pušky jej přiblížil takřka na dosah ruky, jemnou, bílými chloupky porostlou membránu, vyrůstající po obou stranách beznohého těla, podobného nejspíše ponravě, zakončené na předním konci čímsi nápadně připomínajícím ostružinu. Teprve po chvíli si Vaert uvědomil, že je to hrozen očí, pokrývající téměř celý hlavový konec tvora, jenž beze spěchu a zdánlivě i zcela bez cíle vlnivě plachtil několik centimetrů nad vrcholky stébel modré trávy, aniž by se jí dotkl nebo aniž by vyškubl jedinou travičku.

Vzdálenost byla ještě příliš značná i pro elektronická mířidla; Vaert chtěl zachovat kožku zcela neporušenou a zasáhnout hlavu nebo co to ono zvíře vlastně má, i když škody po kulce 6,5/57 nebyly tak strašné a šikovný preparátor by si s nimi určitě poradil. Teleskop se mu trochu chvěl ve štíhlých, pěstěných rukách loveckým rozčilením. Směšné! Když teď svou příští kořist viděl na vlastní oči, skoro litoval ztráty času s cestou na 3/12/Ceti...

Vaert netušil, že právě v tomto okamžiku je i on ovíjen vlnami, které už před chvílí zastihly daleko citlivějšího pana Jeremiáše Muhemba, přinutily ho vstát ze skládacího křesla a obejít červenou krabičku Stanice, bez vůle, jako v polospánku, s pulsováním krve v hlavě a se svištěním cirkulárek v uších. Málem zakopl o rejnokrálika, vznášejícího se s lehkým vlněním srstnaté blány takřka na místě. Dívali se na sebe, tvor z 3/12/Ceti ostružinou hroznu očí, pan Jeremiáš Muhembo tmavohnědými, maličko šikmými a náhlou bolestí v hlavě trochu zastřenými zraky.

Viděl rejnokrálika tak zblízka poprvé a nebyl to moc pěkný pohled, pokud ovšem vůbec může pěkně působit ponrava s ostružinou místo hlavy a s chlupatou utěrkou podél beznohého těla, ale pan Muhembo mohl mezi své dobré vlastnosti počítat i naprostou nepředpojatost. Svištění cirkulárek v uších se modulovalo a měnilo ve slova.

„Stahovač... musí... pryč... musí... pryč...“ Pan Muhembo si zacpal uši, štípl se do ruky, ale slova nezmlkla. Vlastně to ani nebyla slova. To jenom pan Muhembo překládal vědomí nutnosti, které přijímal, do lidské řeči. Stahovač musí pryč. Stahovač. Jak ví to zvíře, poděsil se pan Muhembo, že v duchu nazval Vaerta Stahovačem? Zvíře to ovšem nevědělo, a pan Muhembo si to uvědomil. To on. On sám. Urazil voorlopera.

Rejnokrálík stál nehnutě na místě a rytmicky vlnil srstnatým okružím.

Pan Vaert narazil na vytoužený exemplář v dostřelu rovněž zcela neočekávaně za malou terénní vlnou, na kterou ze sebeúcty svižně vyběhl, ačkoli už cítil únavu a svíravý tlak za hrudní kostí. Když už se blížil k hřebenu, vyplula bílá ponrava přímo proti němu a stanula ve výši jeho očí. Také on pocítil pulsování krve v hlavě a vytí v uších, ale ruce Stahovače poslouchaly i méně jemných, starších a původnějších pokynů a nebyly odkázány jen a jen na mozkovou kůru. Samy hodily pušku k rameni a takřka ve stejném okamžiku – pan Vaert byl zkušený a vyhlášený

střelec – stiskl štíhlý ukazováček s několika slámově plavými chloupky spoušť. To vše trvalo vteřinu. Za další tisícinu vteřiny už opouštěla horká kulka ústí hlavně. Pro bílou ponravu, vlnící se nad svahek, porostlým modrými stébly, uplynula zatím takřka nekonečná doba. Síť metaintelligence, spojující celý povrch planety 3/12/Ceti, jejímiž uzly byly podivné krystalické mozky (použijeme-li pozemského výrazu) rejnokrálíků, se právě zkoncentrovala ve žhavý kužel, na jehož vrcholu, rozpáleném schopnostmi, o nichž pan Vaert neměl ani tušení, bylo ohyzdné a směšné zvířátko, třepetající se pár kroků od něho. V porovnání s rychlostí jeho reakcí byl Vaert jako nehybná skála, měnící se jen povětrnostními vlivy a pohybující se pouze pod loudavým tlakem ledovce. Největší logistický mozek Galaxie a snad vůbec největší logistický mozek celého vesmíru, ukrytý v miliónech ponravách hlav, se za ostružinami očí dal do díla a prozkoumal všechny alternativy následků a varianty řešení tohoto incidentu daleko dříve, než chlupatý prst stiskl spoušť. Právě když kulka dospěla do půli délky hlavně, bylo rejnokrálíků, na něhož mířila puška, předáno rámcové řešení. Znamenalo život (jednou z dalších možností byla ovšem smrt) – jenže co znamená zkáza nebo zachování jednoho jediného prvku v obrovitém počítačím stroji? Bílá ponrava s ostružinovým okem již sama zvážila konkrétní možnosti, než střela opustila hlaveň. Bylo dost a dost času, daleko více, než občas poskytují náhlé kosmické katastrofy, přicházející nenadále a leckdy v rozsahu vyžadujícím mimořádná opatření.

Z řady možností, jež se nabízely, použil rejnokrálík posléze tu nejjednodušší. Nenutila jej ani spěchat, ani věnovat celé záležitosti více pozornosti, než ve skutečnosti zasluhovala. Vyčkal a se zájmem pozoroval Stahovače, zatímco se k němu blížila kulka. Když se ho již lesklým a horkým kovem téměř dotýkala, rozplynul se prostě do atomů, stal se kódem, šifrou, abstrakcí, jež takřka v současném okamžiku, ale na jiném místě, o pár set metrů

dál, znovu jako podle slévačské matrice nabrala atomy, složila je v molekuly, řetězce molekul, sloučeniny, orgány a posléze tělo. Pomalým, rytmickým vlněním blány se bílý tvor, krytý teď řetězem pahorků, vzdaloval.

Vaert vytřeštil oči na místo, kde před zlomkem vteřiny určitě ta potvora byla a kam ještě dopadaly k zemi kousky stébel modré trávy, roztráštěné kulí. V hlavě mu dunělo, ale nic víc. Nic se neformulovalo ve slova. Nepocítil ani žhavé vlny odporu, které ho zalévaly ze všech stran, z miliónů bodů celé planety, odevšad, kde byl za ostružinou očí dílčí mozek metaintelligence. Nic než bolest a lehkou závrať.

Vyhodil prázdnou nábojnici do trávy a pověsil si pušku na rameno. Obrátil se zpátky ke Stanici, ne už svižně, ale sklesle a unaveně. Ta bestie mu dala co proto. O tom mu musí Muhembo říci něco více, vždyť už je tu hromadu let. Nebo poletí. Ty bestie, mrňavé, bílé bestie! Tentokrát si vezme vznášedlo. Nikdo z mládenců Safari-klubu ho tu naštěstí nevidí. Tady určitě ne. Zatracené bestie.

Pan Jeremiáš Muhembo právě zapíjel prášek proti bolení hlavy, které dosud trvalo, i když už cirkulárky zmlkly a bubny bušících cév se uklidnily. Kdyby si nebyl díky prostinké, avšak sebevědomé duši všech šachistů tak jist svou duševní normálností, považoval by uplynulou půl hodinu za pošetilý sen, vhodný spíše pro Lewise Carrola než pro správce kosmické stanice. Správce v nejlepším věku, dokonce snad teprve na jeho prahu, vezmeme-li v úvahu slibné možnosti „larvičky na úvěr“.

Znovu usedl do křesla, aby využil doby do Vaertova návratu k přemýšlení. Povšiml si, že se kolem něho tu a tam na modrém pozadí stepi běhají rejnokrálici, ale nevěnoval jim pozornost, ačkoli jich dnes určitě bylo daleko více než kdy jindy. Osobní seznámení s jedním exemplářem mu zatím bohatě stačilo. To, co se stalo pak, mu málem podrazilo nohy. Nikdy neměl ani tušení, že ti bílí tvorové jsou něco víc než třeba skutečně divocí králíci nebo skuteční rejnoci nebo prostě jiná docela normální zvířata, před nimiž

člověk zrovna nemusí mít pocit méněcennosti. A teď přijímal od zvířat rozkazy. Stanice musí být vyklizena, samozřejmě. Jenže ONI si to zatím nepřejí. Asi jim šachista nevádí. Nebo je jeho přítomnost zárukou, že se ta jejich civilizace – a je to vůbec civilizace? – neprošvihne a že budou mít klid. Ano, tak to asi je. Proto se také nesmí dostat žádný exemplář na Zem. Kdoví, jak to uvnitř rejnokrálíků vypadá a zda by nevzbudili nežádoucí pozornost nebo dokonce senzaci. To všechno vypadalo rozumně, jenomže šťastný pan Muhembo nevěděl ještě mnoho dalšího. Netušil, že metainteligence planety 3/12/Ceti už dávno zmapovala nejen každou jeho krvinku, každou vlasečnici a každý sebenepatrnější projev toho, čemu obvykle z nedostatku lepšího výrazu říkáme život, ale i každou myšlenku. Jeho i kapitánů a navigátorů a pilotů Patroly, přistávajících na betonové ploše mezi Stanicí a šeredným skladem dílů. Ze byla podrobně informována o všem, co bylo uloženo v jejich vědomí i podvědomí, a že už dávno rekonstruovala s uspokojivou přesností charakter, minulost, a díky tomu i pravděpodobnou budoucnost vzdálené civilizace Centrálních Systémů, jejímž ne právě nejskvělejším reprezentantem pan Jeremiáš Muhembo byl. Výsledkem bylo zjištění, že styk by vedl pravděpodobně k anihilaci jedné z civilizací. Rejnokrálíci, vlastně metamozek, který jako jednotlivé buňky vytvářeli, si nedělali iluze, kdo by byl poraženým. Převaha technické civilizace byla zatím příliš drtivá. Lépe bude počkat. Čas pro ně znamenal pouze relativní veličinu a mohl pomalu odkapávat po chrononech, nejmenších atomech věčnosti, reprezentujících takřka neměřitelný zlomek vteřiny, právě tak snadno jako uhánět v kmitání zběsile roztočených tisíciletí. Čekat. Vesmír má čas, spoustu nádherného času.

Pan Muhembo si už zdaleka nepřipadal zcela normální, ale uposlechl přesných pokynů. Odeslal graviteogramem do Ústřední Koordinační zprávu, že se mu pan Vaert nelíbí, že se chová podivně, ba výstředně, a že tudíž žádá o vyslání

psychiatra nebo alespoň o radu, co a jak. Lépe řečeno, graviteogram odeslali ONI. Muhembo pouze propůjčil slova a hlas, který už za několik hodin doletí do Ústřední Koordinační přes řadu postupných retranslací v mimoprostoru. Pak se tu asi objeví psychiatr a pan Muhembo si může balit kufry. Škoda. Ještě pár let tu chtěl vydržet.

Na obzoru se objevila bílá skvrna, větší než vlnící se ovály rejnokrálíků. Vaert se vracel a Muhembo, nepatrný pan Muhembo cítil stažení hrdla. Raději vstrčil ruce do kapes, aby potlačil třes. ONI ho teď určitě opustili.

Vaert byl bledý, na čele mu stály krůpěje potu, ačkoli největší polední teplo už přešlo a modrou stepí vanul příjemný a osvěžující větřík. Zřejmě neoplýval dobrou náladou.

„Připravte vznášedlo, Muhembo,“ řekl bez pozdravu, „a dejte mi poklusem něco k jídlu. Já těm mrchám...“ Stiskl rty a pověsil pušku na věšák v předsíni Stanice. Pan Muhembo cupital na trochu plochých nohou do kuchyně, kde vhodil jeden komplet do infraohříváče. Sám neměl na jídlo ani pomyšlení. Pak se vydal pro vznášedlo, ale Vaert ho zastavil.

„Muhembo – proč vlastně máte tak pitomé jméno? – teď dávejte pozor. Co to vlastně je zač, ty bílé bestie? Ale honem, nebo poletíte!“

„Proč, pane Vaerte?“ ohradil se pan Muhembo. „Nevidím důvod...“

„Ale vidíte, samozřejmě že vidíte,“ přerušil ho Vaert netrpělivě, „nechte si alespoň ty řečičky, vy nevíňátko! Myslíte, že nevím o vašem kšeftíku s... s tím svinstvem, co tu vyrábíte? A že vás nemohu navždycky znemožnit a vyrazit ze služby všech poboček Galaktické, vy zatracená nulo? Vy traviči!“

Stažení hrdla se změnilo ve škrcení, takže si pan Muhembo bezděčně rozepjal límeček tuniky. Vaert to tedy ví. To znamená, že to budou brzy vědět všichni. Všichni se

dozvědí, proč je pan Muhembo už devět let na 3/12/Ceti, proč se raději nefláká jako skladník na některém náklad'áku nebo nečepuje pivo třeba ve Venusianě: pro malé, červené bobulky, rostoucí sice velmi vzácně, ale přece jenom tu a tam pod modrou trávou. Dozvěděl se o nich čirou náhodou od jednoho botanika, který kdysi dávno zkoumal flóru 3/12/Ceti. Ještě větší náhodou mu o něco později vyprávěl palubní lékař stařícké Viktorie o senzačních účincích výtazku z jakýchsi červených bobulek, který nepůsobí jako droga, a přece ohromně obveseluje a ulehčuje těžký život a vůbec. A že se Centrální Koordinační rozhodla přísně utajit, kde ty bobulky rostou, a nechat je na pokoji, přestože samy o sobě nezpůsobují návyk. Především proto, že je jich příliš málo, a moudrá Centrální se spíše snažila omezovat počet příjemností, přístupných jenom některým, než ho ustavičně rozmnožovat. Úplně největší náhodou měl ovšem za několik měsíců Gambetta, na němž pan Muhembo tenkrát pracoval jako dispečer, nějakou banální poruchu při návratu z Dálných oblastí a přistál právě na 3/12/Ceti, takže pan Muhembo mohl bobulky nalézt, nasbírat a vyzkoušet, přičemž mu samozřejmě neobyčejně prospěl prastarý a dosud doutnající rodový instinkt, jenž odjakživa umožnil Křovákům nalézt ve smrtelné pustině Kalahari dost vody k naplnění skořápky pštrosího vejce, pár jedlých kořenů a dokonce tu a tam podle letu ptáčka-medáčka podzemní hnízda divokých včel. Za půl roku už nastoupil na Stanici. A pomaloučku polehoučku se začaly drand'áky i rakety Patroly u pana Muhemba zastavovat. Neprodával – to ne. Neměl však nic proti tomu, když mu někdo za láhev rubínově červené tekutiny přinesl malou pozornost. Suvenýr. Maličkost z cest. A protože byla 3/12/Ceti vysunuta až k Dálným oblastem, byly to obvykle pořádně dlouhé a ne zcela všední cesty. Pan Muhembo za ta léta nashromáždil sbírku, se kterou mohlo konkurovat leda muzeum Galaktické Centrální Koordinační, a pokud jde o některé zvlášť vynikající exempláře, ani to ne.

Samozřejmě ty červené kopřivy (nebo co to vlastně je) z Marsu chová už kdejaká školou povinná dívka v památníku a diamantové drúzy z Merkuru mají sotva větší cenu než sklo, ale pan Muhembo vlastnil i onačejší kuriozity. Meteority, pochytané přímo ve vesmíru, se zkamenělinami a dosud žijícími zárodky života, krystaly levia lehčího než vzduch, živočichy a rostliny z nejzazších koutů Galaxie. Zub orona z 6/Herculis, a ten má málokdo, protože při setkání s oronem obvykle získává trofej on, zrcadlo z tellitu, soustřeďující myšlenky a umožňující do jisté míry jasnovidectví... „Tak bude to?“ přerušil tok truchlivých myšlenek pana Muhemba Vaert. „Nemám náladu čekat, až se vám uráčí. Mám vám snad trochu pomoci?“ Jemné, štíhlé, pěstěné ruce. Pan Muhembo nepochyboval, že by mu pan Vaert uměl pomoci, asi stejně jako jeho prapraděd pomáhal chudým židům někde ve vitebském ghettu, a praprapraděd, byť i pokrevně třeba nepříbuzný, hladovým křováckým mužičkům, vynořujícím se pošetile na okraji pastvin. „Nevím o nich mnoho,“ odpověděl docela podle pravdy. „Jenom to..., že... vás tu nechtějí, pane Vaerte.“

„Vážně?“ zakroutil posměšně hlavou Stahovač. „Tak ty bestie mě nechtějí, podívejme se! Jak jste na to přišel?“

„Oni... oni mi to řekli. Vlastně neřekli, pane Vaerte, ale vím to. Dnes mne poprvé kontaktovali. Čestné slovo, dnes poprvé! Jsou inteligentní... nějakým zvláštním způsobem. Prosím vás, pane Vaerte, odleťte...“ Od ohříváče se ozvalo zacvrlikání signálu. Vaert se na pana Muhemba ani nepodíval, sám si přinesl komplet, roztrhl obal, vyjmul z kapsy polní příbor (další zcela zbytečná frajeřina, pomyslel si pan Muhembo) a dal se do jídla.

„Vy jste se asi opravdu zbláznil, Muhembo,“ řekl konečně s plnými ústy, „a jedině to vás může zachránit před tím, co na vás chystám, rozumíte? Předepíši vám totiž k náhradě všechna zdržení lodí, které tu v posledních létech přistály – a to neodpracujete ani za milión let. Stane se z vás kosmický vandrák. Myslíte, že i kdybych vám věřil – jakože

vám samozřejmě nevěřím – že odletím? Abych se navždycky zbavil možnosti bouchnout si po těch bílých bestiích? Zrovna teď tady zůstanu a jednu tu potvoru složím, i kdyby mi měly narůst vousy až po pás. A vy se zatím můžete pakovat.“ Ne, já jsem se nezbláznil, pomyslel si pan Muhembo. Zato o tobě teď běží řetězem stanic a mimoprostorem Centrální Koordinační zpráva, že ti straší na cimbuří. Za chvíli tam bude. A dál už o tom nechci přemýšlet. Ať si přemýšlejí ONI!

Pojednou utkvěl pohledem někde za Vaertem tak nápadně, že se Stahovač obrátil a jedním pohybem smetl se stolu nedojedený oběd. Nad betonovou plochou, na níž jak štíhlá tužka stála Vaertova Helga, se vznášel rejnokrálík a upřeně pozoroval (pokud se ovšem dá u ostružiny mluvit o upřeném pozorování) oba muže. Tady ho pan Muhembo viděl za celých devět let poprvé.

Vaertovi naskočily kolem nosu bledé skvrny – považoval patrně přítomnost bílého tvora za osobní urážku významného ředitele Midasů. Strhl z věšáku pušku, seskočil ze schůdků, vedoucích od Stanice k betonové ploše, a takřka od boku vypálil.

Všechno bylo propočítáno předem a metaintelligence planety se tentokráte ani nemusela tímto dílčím případem nijak zvlášť zabývat. Řešila už dávno jiné, důležitější a naléhavější úkoly.

Bílá létající ponrava pro změnu nematerializovala ve vzdálenosti několika set metrů. Vytvořila, což ovšem ani jeden z mužů nemohl postřehnout, protože celý děj trval jen tisíciny vteřiny, ve svém těle kanál, jímž s přesností zlomku milimetru beze škody kulka prošla. Pan Muhembo slyšel její náraz o beton, zahlédl vykřísnutou jiskru a obláček šedého prachu. Vaert vsunul do hlavně druhý náboj. Tentokrát zamířil na složené oko. Kulka, odražená a v letu zpívající, udeřila do stěny skladiště náhradních dílů.

Pan Muhembo měl jazyk suchý jako kus dřeva. Vaert se před ním vteřinu od vteřiny měnil ve zvíře. Skřehotal – ano,

to je pravé slovo, skřehotal nesrozumitelné kletby a hnal se dlouhými skoky k rejnokrálíkovi, nehybně visícímu stále na témž místě a lenivě pohybujícímu srstnatou blanou. Jen ostružinový hrozen očí pozorně natáčel ke Stahovači.

Třetí ránu vypálil Vaert s ústím pušky téměř přiloženým k hlavě rejnokrálíka, jenž ani nezrychlil volné vlnění membrány.

„Ty... ty... já...“ zavyl Vaert přeskakujícím hlasem, který se už ani lidskému hlasu nepodobal, popadl pušku za hlaveň a vši silou se ohnal pažbou po bílé ponravě. Ta se v okamžiku tak dlouhém, že se k ní pažba nepřibližovala o nic rychleji než rostoucí výhonek bambusu, materializovala o krok dále. Puška vybuchla počtvrté a naposledy – tentokráte už ne stiskem štíhlého, manikúrovaného a slámovými chloupky porostlého prstu, ale nárazem pažby o beton. Vaert se zatvářil udiveně, řekl: „Ne...“ a pomalu, jako by se ukládal k spánku, se sesunul na teplý beton. To všechno vnímal pan Muhembo tak trochu jako televizní horror; bílé zvíře, pomalu a beze spěchu se vlnící před hlavní pušky, Vaertovo tělo, zkroucené a ochablé, tmavou kaluž, která se pod ním šířila, i hejna datů, poděšených výstřely a stoupajících na všech stranách k obloze, plné uspěchaných měsíců. Rejnokrálík zvolna připlul ke schůdkům, na nichž stál ustrnulý pan Muhembo. Opět se mu v uších ozvaly cirkulárky, a mozkové tepny se daly do práce. Chvilí jako by soustředěně naslouchal sám sobě, pak pokývl hlavou a sestoupil dolů. Nadzvedl Vaertovi víčko – oko zůstalo otevřené. Poloplášťová střela 6,5/57 sice nenadělá moc velkou paseku v kůži králíka, ale v těle muže... Popadl daleko většího a těžšího Vaerta pod rameny a myslí mu šlehla stará, prastará vzpomínka. Takhle tahali za noci udýchání a strachem bílí Křováci mrtvolý bojovníků Hezké Růžičky, zabitých vlastními soukmenovci a pohozených poblíže jejich kraalů, do úkrytů. Měly posloužit jako záminka pro další případ, jehož cílem obvykle byly zlaté a vzrušující křovácké ženy. Nebo dokonce jako záminka

vyhlazovací války. Pan Jeremiáš Muhembo právě teď zachraňoval svůj malý osobní kraal. A nejen on, i ONI. ONI přece zabili Stahovače. ONI vědí.

Ohlédl se přes rameno. Rejnokrálík tu byl stále, sotva dva kroky daleko, jako by pozoroval, zda si pan Muhembo počíná dobře a zdatně.

„Kdyby se to alespoň nějak tvářilo,“ pomyslel si pan Muhembo, „kdyby to mělo obličej jako... jako pes nebo kočka, nebo kůň... Ale jenom ty oči, jen ty oči...“ Konečně se mu podařilo dopravit Vaertovu mrtvolu do Helgy a připoutat ji na pilotní křeslo. Stiskl páku START. Pochopitelně že se nic nestalo – rakety se mohly vzdálit teprve po uvolnění startovacích okruhů na hlavním panelu Stanice. Pak vystoupil. Než mohl přibouchnout automatický poklop Helgy, proplul kolem něj tak blízko, že se mu téměř oťrel o koleno, rejnokrálík a zmizel v nitru rakety. Pan Muhembo se trochu štitivě odtáhl, zavřel otvor a obešel kaluž krve na betonu. Nemusel ji našťestí uklízet. Jako každý den v tuto dobu se i tentokrát obloha zatahovala. Za chvíli dopadnou první kapky vydatného, takřka tropického lijáku, kropícího pravidelně kontinent 3/12/Ceti, kde stála Stanice.

Stiskl tlačítko, uvolňující startovací okruhy. Pod Helgou se vyvalila oblaka dýmu a objevily se plameny z trysek plazmových motorů. Začpělo to žářem a rozžhaveným kovem, pak se raketa pomalu vznesla a jako kámen padající vzhůru zmizela v příkrovu nízkých dešťových mraků.

Pan Muhembo zapil ještě jeden prášek proti bolení hlavy a třel si pobolívající šíji. Co to ještě ONI... aha! Už věděl.

Odeslal zprávu, že pan generální ředitel Midasů Vaert po úspěšném lovu právě odletěl k Centrálním Oblastem, aniž vyčkal lékařské rady nebo konzultace. Víc už dělat nemohl. Teď záleží na NICH. Druhý den opět seděl ve skládacím křesle před Stanicí a pozoroval věčná stoupání a rozpady datů i stejně věčný menuet početných měsíců planety 3/12/Ceti, když se v gravitelegrafu ozvala odpověď. Lékař

pro Stanici byl odvolán, protože při opouštění mimoprostoru se stala panu generálnímu řediteli Vaertovi tragická nehoda. Podle svého zvyku brzdil až v posledním okamžiku a s vypnutou automatikou, ačkoli ho už zaměstnanci Midasů i piloti Patroly na tuto chybu mnohokrát taktně a opatrně upozorňovali. Helga narazila na booster a pohonné látky vybuchly. Přes okamžitý zásah automatických hasících zařízení se nepodařilo pana Vaerta zachránit – vyprostili jen zuhelnatělou a znetvořenou mrtvolu a ještě cosi, co vypadalo jako zdechlina malého bílého psa. Centrální Koordinační, která se cítí touto ztrátou velice postižena, prosí pana Muhemba, posledního společníka zesnulého, nezapomenutelného pana ředitele, aby laskavě sdělil, zda jde o loveckou trofej pana Vaerta. Zdechlina byla rovněž zcela zuhelnatělá a rozpadla se při doteku. Jde pouze o formalitu, nezbytnou pro úplnost protokolu. Za druhé, Jeremiáš, telegrafoval zrzavý Douglas z Předsunuté Báze Centrálních Oblastí, frčí k vám Fandango s kapitánem Garetem. Mají prý něco na navigačním zařízení, tak je, Jeremiáš, přivítejte chlebem a solí. Alespoň budete mít zase jednu někoho na partii šachů, co, vy poustevníku? Konec. Přepínám. Pan Jeremiáš Muhembo odgravitelegrafoval potvrzení, že malý bílý a rozpadající se pes je opravdu poslední trofej nešťastného pana Vaerta. Ano – tak to muselo být. ONI všechno předvíдали. Pak se přesvědčil, zda má dostatečné zásoby rubínové tekutiny pro starého Gareta. Fandango se vracelo až z periferie Osmého Sektoru a jistě vezlo zajímavé věcičky. A poctivý výměnný obchod byl solí jeho života.

Nakonec vynesl před budovu Stanice nad modrými loukami stolec a rozestavil šachové figurky podle obzvláště rafinované úlohy. Bílý je sice na tahu, ale druhým tahem dostává nevyhnutelně mat.